

**PREZES
KRAJOWEGO ZARZĄDU
GOSPODARKI WODNEJ**

BAP-po.026.86.1.2016.JA

15 IN
20.05.2016

Ejguy Warszawa, dnia 13.05.2016 r.

URZĄD MIASTA KOBYŁKA	
WPLYNĘŁO	
19.05.2016	
kw. 6932 / 2016	
ilosc zel.	
	<i>MJ</i>

DECYZJA Nr 56/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), po rozpatrzeniu odwołania Pani Zofii Pawłowicz-Szewczuk, reprezentowanej przez Pana Wiesława Nowickiego, od decyzji Nr 8/16/PŚ.W Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 13 stycznia 2016 r., znak: PZ-II.7322.5.16.2016.TB (PS-ZD.I.7322.5.49.2015.TB), dotyczącej udzielenia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie nowych i likwidację istniejących urządzeń wodnych, tj. budowę nowych i likwidację istniejących rowów drogowych, budowę przepustów na rowach drogowych, budowę wylotów z przykanalików do rowów nieuszczelnionych, budowę wylotów kanalizacji deszczowej, w związku z budową drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Płd.” Zadanie II – Budowa odcinka drogi ekspresowej S8 na odcinku II węzeł Kobyłka (bez węzła) – węzeł „Radzymin Płd.” na terenie gmin: Wołomin, Kobyłka i Radzymin,

- utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Marszałek Województwa Mazowieckiego wymienioną w sentencji decyzją udzielił Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie nowych i likwidację istniejących urządzeń wodnych, tj. budowę nowych i likwidację istniejących rowów drogowych, budowę przepustów na rowach drogowych, budowę wylotów z przykanalików do rowów nieuszczelnionych, budowę wylotów kanalizacji deszczowej, w związku z budową drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Płd.” Zadanie II – Budowa odcinka drogi ekspresowej S8 na odcinku II węzeł Kobyłka (bez węzła) – węzeł „Radzymin Płd.” na terenie gmin: Wołomin, Kobyłka i Radzymin.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła Pani Zofia Pawłowicz-Szewczuk, reprezentowana przez Pana Wiesława Nowickiego, zarzucając, że została ona wydana:

- 1) z naruszeniem art. 128 ust. 1 pkt 10 i 12 ustawy Prawo wodne, w związku z faktem, iż organ I instancji odstąpił od określenia w udzielanym pozwoleniu:

- a) niezbędnych przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko, wynikających z w szczególności z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko,
 - b) prowadzenia okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w okolicznych studniach – pomimo, że na podstawie akt sprawy nie można wykluczyć negatywnego wpływu na poziom wód podziemnych w związku z realizacją dopuszczonych w tej decyzji urządzeń wodnych, związanych z drogą S8;
 - c) zakazów, o których mowa w art. 65 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo wodne, w odniesieniu do innych urządzeń wodnych, znajdujących się w pobliżu planowanego przedsięwzięcia;
- 2) po przeprowadzeniu postępowania z naruszeniem art. 97 § 1 pkt 4 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, ponieważ postępowanie to powinno zostać zawieszono do momentu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez sąd administracyjny;
 - 3) bez wyjaśnienia stanu faktyczno-prawnego, w zakresie okoliczności uniemożliwiających wydanie pozwolenia, o których mowa w art. 126 ustawy Prawo wodne, a w szczególności ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, ustaleń planu przeciwdziałania suszy, wymagań ochrony środowiska ustalonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach czy też ochrony dóbr kultury.

Dodatkowo w odwołaniu wskazano, że w części decyzji dotyczącej umorzenia postępowania w zakresie wykonania przepustu Maj P9I oraz przepustu Dopt2-P3p organ I instancji zastosował niewłaściwą podstawę prawną (tj. art. 105 § 1 Kpa zamiast art. 105 § 2 Kpa), zaś samo rozstrzygnięcie w tej kwestii zostało podjęte niezgodnie z decyzją środowiskową, w której orzeczono, iż przepust Dopt2-P3p, z wykonania którego zrezygnował inwestor, ma stanowić przejście dla małych zwierząt.

Strona wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji. Dodatkowo Pan Wiesław Nowicki jako pełnomocnik Pani Zofii Pawłowicz, zaskarżył wydane w toku postępowania postanowienie Nr 24/15/PŚ.W Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 29 grudnia 2015 r., wydane w przedmiocie odmowy zawieszenia przedmiotowego postępowania.

Odwołanie zostało wniesione w terminie wskazanym w ustawie Kodeks postępowania administracyjnego.

W pierwszej kolejności Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej przeanalizował zasadność wniosku o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności zaskarżonej decyzji, który został nadany w ust. 6 tego rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 108 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. Ocena, czy istnieją przesłanki nadania decyzji nieostatecznej rygoru natychmiastowej wykonalności, należy do organu, który wydał decyzję. Według Marszałka Województwa Mazowieckiego nadanie zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności jest uzasadnione z uwagi na fakt, iż realizowana między innymi na jej podstawie inwestycja, tj. budowa drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” „bez węzła” do węzła „Radzymin Płd.”, stanowi ważny element w strukturze komunikacyjnej, zarówno w skali krajowej, jak i regionalnej, a jej wykonanie przyczyni się m.in.: do poprawy społecznej, ekonomicznej i przestrzennej

spójności z krajami Unii Europejskiej oraz do polepszenia warunków komunikacji regionu, w tym bezpieczeństwa ruchu drogowego, a także zmniejszenia uciążliwości oddziaływań na środowisko. Organ I instancji wskazał również, że Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jako inwestor jest odpowiedzialny za wdrażanie polityki państwa w zakresie transportu drogowego i zostały na niego nałożone zobowiązania wynikające z załącznika nr 5 uchwały Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 w sprawie przyjęcia Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2011-2015. Należy zwrócić uwagę, że Program Budowy Dróg Krajowych jest realizowany w trybie ciągłym, a zadania nieukończone w ramach jednego okresu planistycznego są kontynuowane w kolejnym cyklu programowym. W chwili obecnej realizowany jest Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014-2023 (z perspektywą do 2025 r.), z którego treści wynika, że dotychczas rozpoczęto prace w zakresie wypełniania brakującymi odcinkami ciągów dróg ekspresowych, w tym m.in. drogi S8 od Radziejowic do Bialegostoku (str. 12-13 Programu). W Programie na lata 2014-2023 w załączniku Nr 5 wymieniona została inwestycja pn.: „Budowa drogi ekspresowej S-8 węzeł Marki - Drewnica - węzeł Radzymin”, przy czym jako termin jej realizacji wskazano lata 2014-2017. W związku z tym nie sposób zgodzić się, że nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności zostało uzasadnione koniecznością realizacji „historycznego” programu rządowego.

Reasumując powyższe, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej uwzględniając szczególnie ważny interes społeczny jaki stanowi konieczność poprawy warunków komunikacji regionu, w tym bezpieczeństwa ruchu drogowego, przychyliła się do oceny organu I instancji w zakresie konieczności nadania udzielonemu pozwoleniu rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po zapoznaniu się z pozostałą treścią odwołania oraz dokumentacji przekazanej przez Marszałka Województwa Mazowieckiego, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej stwierdził co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że celem postępowania odwoławczego jest powtórna analiza merytoryczna sprawy rozstrzygniętej przez organ I instancji. Organ odwoławczy nie jest więc związany jedynie zarzutami strony odwołującej, ale ma obowiązek przeanalizować sprawę i dokonać oceny rozstrzygnięcia organu I instancji w granicach określonych przez przepisy art. 138 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego.

Pozwolenie wodnoprawne jest typem aktu związanego, co oznacza, że w przypadku spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek wydania tego aktu, organ administracji publicznej ma obowiązek wydania wnioskowanej decyzji. Odmowa udzielenia pozwolenia wodnoprawnego może nastąpić tylko wówczas, gdy ujawnione zostaną okoliczności określone w art. 126 ustawy Prawo wodne. Zgodnie z tym przepisem pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli:

- projektowany sposób korzystania z wody narusza ustalenia dokumentów, o których mowa w art. 125 pkt 1-2, tj.:

- 1) planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub ustaleń warunków korzystania z wód regionu wodnego lub warunków korzystania z wód zlewni;
- 2) planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
- 3) planu przeciwdziałania skutkom suszy;
- 4) krajowego programu ochrony wód morskich;
- 5) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;

- 6) miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy; lub nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 125 pkt 3, tj. wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z odrębnych przepisów;
- projektowany sposób korzystania z wody dla celów energetyki wodnej nie zapewni wykorzystania potencjału hydroenergetycznego w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony.

Jak wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 kwietnia 2006 r., sygn. akt: II OSK 749/05, cyt.: „Odmowa udzielenia pozwolenia wodnoprawnego w przypadku spełnienia przez stronę, która ubiega się o wydanie takiego pozwolenia, warunków przewidzianych w art. 131 ustawy [Prawo wodne] dopuszczalna jest wyłącznie wówczas, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w art. 126 ustawy”. W związku z powyższym w przypadku braku zaistnienia przesłanek wskazanych w art. 126 Prawa wodnego właściwy organ administracji publicznej jest zobligowany udzielić pozwolenie wodnoprawne.

W pierwszym rzędzie tut. organ ocenił zasadność zażalenia na postanowienie Nr 24/15/PŚ.W Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 29 grudnia 2015 r., wydane w wyniku rozpatrzenia pisma Pani Zofii Pawłowicz-Szewczuk z dnia 20 listopada 2015 r. o zawieszenie przedmiotowego postępowania. Zgodnie z art. 97 § 1 Kpa organ administracji publicznej zawiesza postępowanie w następujących przypadkach:

- 1) w razie śmierci strony lub jednej ze stron, jeżeli wezwanie spadkobierców zmarłej strony do udziału w postępowaniu nie jest możliwe i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 30 § 5, a postępowanie nie podlega umorzeniu jako bezprzedmiotowe (art. 105);
- 2) w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony;
- 3) w razie utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych;
- 4) gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.

Zawieszenie postępowania w powyższych przypadkach następuje z urzędu i jest obligatoryjne. Natomiast w przypadku, gdy z wnioskiem o zawieszenie postępowania występuje strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu, organ administracji może zawiesić postępowanie (por. art. 98 § 1 Kpa). W przedmiotowej sprawie Marszałek Województwa Mazowieckiego odmówił zawieszenia postępowania z uwagi na fakt, iż pismo zostało wystosowane przez stronę inną niż podmiot, na żądanie którego wszczęto to postępowanie.

Analizując treść pisma z dnia 20 listopada 2015 r., potraktowanego przez organ I instancji jako wniosek o zawieszenie postępowania, należy stwierdzić, że w istocie pismo to zawierało informację o domniemanym wystąpieniu przesłanki zawieszenia postępowania, wymienionej w art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, do której organ I instancji nie odniósł się w zaskarżonym postanowieniu. Strona wskazała, że inwestor nie dysponuje ostateczną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji objętej wnioskiem o udzielenie

pozwolenia wodnoprawnego, ponieważ wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2569/15, uchylona została decyzja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 19 września 2012 r., znak: DOOŚ-OA.I.4200.10.2012.Agłb.2, reformująca wydaną w I instancji decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie. Wyrok, zgodnie z informacją pochodzącą z portalu *Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych* do dnia dzisiejszego nie jest prawomocny, co oznacza, że decyzja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska nadal jest aktem obowiązującym, ostatecznym w administracyjnym toku postępowania, którego treścią Marszałek Województwa Mazowieckiego był związany. W przypadku wzruszenia decyzji środowiskowej prawomocnym wyrokiem sądu zastosowanie znajduje art. 145 § 1 pkt 8 Kpa, zgodnie z którym wznawia się postępowanie zakończone decyzją wydaną w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione. Należy podkreślić, że przedmiot sprawy toczącej się przed sądem administracyjnym nie sposób zakwalifikować jako zagadnienia wstępnego. Zgodnie z przyjętym orzecznictwem i judykaturą zagadnienie wstępne (prejudycjalne) to sytuacja, w której uprzednie rozstrzygnięcie określonego zagadnienia, które występuje w sprawie, może wpływać na wynik postępowania, a tym samym uzasadnia celowość zawieszenia postępowania sądowno-administracyjnego do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego. Prejudykatem nie jest jednak wyjaśnienie (nawet poważnych) wątpliwości dotyczących aspektów prawnych sprawy będącej przedmiotem postępowania administracyjnego, lecz rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego przez inny organ lub sąd. Obowiązek wyjaśnienia sprawy pod względem faktycznym i prawnym należy do organu administracji publicznej prowadzącego postępowanie.

Na marginesie Prezes KZGW pragnie wskazać, że organ administracji publicznej udzielając pozwolenia wodnoprawnego nie ma możliwości nałożenia na podmiot obowiązku wykonania przedsięwzięć ograniczających negatywny wpływ inwestycji, **wynikających z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko**. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest odrębne od postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia wodnoprawnego, przy czym pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać warunków określonych w decyzji środowiskowej (dawniej: decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia). Ustawa Prawo wodne umożliwia organowi nałożenie na inwestora dodatkowych warunków realizowania uprawnień, w tym: wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub zmniejszających negatywne skutki wykonywania tego pozwolenia wodnoprawnego (art. 128 ust. 7a); wykonania niezbędnych przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko (art. 128 ust. 8); wykonania przedsięwzięć i działań niezbędnych dla spełnienia warunków, o których mowa w art. 38j (art. 128 ust. 9), jednak obowiązki te winny wynikać bezpośrednio z udzielonego pozwolenia wodnoprawnego, nie zaś z realizacji inwestycji jako takiej.

W związku z powyższym w ocenie organu odwoławczego nieuzasadnione jest również powielanie warunków narzuconych przez właściwy organ na inwestora w decyzji środowiskowej, w tym również wskazanej przez Skarżącą konieczności ochrony płazów. Decyzja środowiskowa stanowi bowiem rozstrzygnięcie, którego warunki obowiązują inwestora, bez względu na zapisy udzielonego w późniejszym czasie pozwolenia wodnoprawnego.

Odnosząc się do kwestii ewentualnej odmowy udzielenia wnioskowanego pozwolenia na podstawie art. 126 ustawy Prawo wodne tut. organ stwierdził, co następuje.

Realizacja projektowanej inwestycji na podstawie zaskarżonej decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego nie narusza ustaleń dokumentów, o których mowa w art. 125 pkt 1-2 ustawy Prawo wodne. Poniżej przedstawiono analizę organu odwoławczego w zakresie obowiązujących obecnie dokumentów.

Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły został zatwierdzony na posiedzeniu Rady Ministrów dnia 22 lutego 2011 roku, jako jeden z podstawowych dokumentów planistycznych, określający działania służące realizacji zapisów Ramowej Dyrektywy Wodnej na obszarze dorzecza. Plany gospodarowania wodami na obszarze dorzeczy zgodnie z treścią RDW mają usprawnić proces osiągnięcia celów środowiskowych, które w ustawie Prawo wodne zostały zdefiniowane w art. 38d (dla jednolitych części wód powierzchniowych) oraz w art. 38e (dla jednolitych części wód podziemnych). I tak dla wód powierzchniowych jako cel środowiskowy ustalono odpowiednio:

- dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione – ochrona, poprawa oraz przywracanie stanu jednolitych części wód powierzchniowych, tak aby osiągnąć dobry stan tych wód, a także zapobieganie pogorszeniu ich stanu.
- dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego.

Dla jednolitych części wód podziemnych jako cel środowiskowy wskazano natomiast:

- zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń;
- zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu;
- ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

Należy podkreślić, że zaskarżona decyzja dotyczy udzielenia pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzeń wodnych, w tym budowę nowych i likwidację istniejących rowów drogowych, budowę przepustów na rowach drogowych, budowę wylotów z przykanalików do rowów nieuszczelnionych, budowę wylotów kanalizacji deszczowej, nie obejmuje jednak wprowadzania ścieków do środowiska, które mogłyby wywrzeć wpływ na osiągnięcie ww. celów. W związku z tym wykonanie przedmiotowego pozwolenia w ocenie tut. organu nie będzie rzutowało na wypełnienie zapisów Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły.

Warunki korzystania z wód regionu na obszarze, na którym planowane jest wykonanie przedmiotowych urządzeń wodnych, zostały określone rozporządzeniem Nr 5/2015 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2015 r. w sprawie ustalenia warunków korzystania z wód regionu wodnego Środkowej Wisły. W rozporządzeniu określono szczegółowo działania służące osiągnięciu celów środowiskowych dla wód, w tym między innymi warunki wprowadzania ścieków do wód powierzchniowych (rozdział 2), a także priorytety w korzystaniu z wód (rozdział 3) oraz ograniczenia w korzystaniu z wód niezbędne dla osiągnięcia ustalonych celów środowiskowych (rozdział 4). Należy podkreślić, że całe analizowane rozporządzenie odnosi

się do kwestii korzystania z wód, nie zaś wykonania urządzeń wodnych, które jest przedmiotem zaskarżonego pozwolenia. W związku z tym w ocenie tut. organu decyzja Marszałka Województwa Mazowieckiego nie narusza zapisów ww. rozporządzenia Dyrektora RZGW w Warszawie.

Analizując ewentualne naruszenie w decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego pozostałych dokumentów wskazanych w art. 126 pkt 1 Prawa wodnego, tut. organ pragnie wskazać, że plan przeciwdziałania skutkom suszy w dorzeczu, a także w regionie wodnym, nie został dotychczas opracowany, natomiast plan zarządzania ryzykiem powodziowym nie został dotychczas zatwierdzony przez Radę Ministrów. Podobnie Krajowy Program Ochrony Wód Morskich jest obecnie w trakcie przygotowania (do dnia 29 marca 2016 r. trwały konsultacje projektu Programu). Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych natomiast co do zasady dotyczy realizacji zadań własnych gminy w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych, w związku z czym nie ma możliwości naruszenia jego zapisów w udzielonym pozwoleniu. Kwestia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego została omówiona powyżej.

W ocenie organu odwoławczego projektowane przedsięwzięcie polegające na przebudowie i likwidacji istniejących urządzeń melioracji wodnych, w związku z budową odcinka drogi ekspresowej S8 od węzła „Marki” (bez węzła) do węzła „Radzymin Płd.” nie narusza również w żaden sposób wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z odrębnych przepisów.

Pozostałe zarzuty zawarte w odwołaniu Pani Zofii Pawłowicz-Szewczuk, dotyczące odstąpienia od określenia niektórych warunków realizacji inwestycji, w ocenie Prezesa KZGW również nie znajdują potwierdzenia. Wskazane w punkcie 2 decyzji wymagania odnośnie do sposobu prowadzenia prac oraz zabezpieczenia wykonanych urządzeń powinny zapewnić bezpieczeństwo w trakcie prac oraz funkcjonalność urządzeń po ich wykonaniu.

Odnosząc się do kwestii ustalenia obowiązku prowadzenia okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w okolicznych studniach, pomimo że zdaniem Skarżącej na podstawie akt sprawy nie można wykluczyć negatywnego wpływu planowanej do realizacji inwestycji na poziom wód podziemnych, tut. organ pragnie zauważyć, iż zakwestionowane pozwolenie nie dotyczy szczególnego korzystania z wód, w tym również poboru wody, które mogłyby oddziaływać na stan wód podziemnych. W związku z tym w ocenie Prezesa KZGW nałożenie takiego obowiązku byłoby nieuzasadnione. Na marginesie należy zauważyć, że w odwołaniu nie przedstawiono żadnych dowodów świadczących, iż wpływ taki mógłby mieć miejsce.

Po przeanalizowaniu zaskarżonej decyzji w części dotyczącej umorzenia postępowania w zakresie wykonania przepustu Maj P9I oraz przepustu Dopt2-P3p w kontekście zastosowania niewłaściwej podstawy prawnej, tut. organ stwierdził, że nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem Skarżącej. Wnioskodawca pismem z dnia 12 października 2015 r. wycofał wniosek w części dotyczącej wykonania ww. urządzeń wodnych. Postępowanie w tym zakresie stało się więc bezprzedmiotowe, a zatem słusznie organ I instancji umorzył je na podstawie art. 105 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Należy podkreślić, że w postępowaniu prowadzonym na wniosek organ administracji jest związany treścią żądania strony i nie ma możliwości do kształtowania woli podmiotu przez wezwanie do zmiany, rozszerzenia bądź wycofania tegoż wniosku. Zważywszy, że decyzja w sprawie udzielenia pozwolenia wodnoprawnego ma charakter uprawniający, a nie nakazowy, wycofanie przez stronę wniosku w całości lub części należy

wyłącznie od woli tej strony, przy czym w takim przypadku postępowanie w części objętej wycofanym wnioskiem staje się bezprzedmiotowe i zastosowanie znajduje art. 105 § 1 Kpa. W związku z tym zarzuty Skarżącej w tej materii są zdaniem tut. organu nieuzasadnione.

Reasumując, po rozpatrzeniu złożonego odwołania i ponownym przeanalizowaniu dokumentacji sprawy w toku postępowania odwoławczego, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej nie znalazł podstaw do uchylenia decyzji organu I instancji. W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. W przypadku jej niezgodności z prawem, służy na nią skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, złożona za pośrednictwem Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji.

Z up. Prezesa
Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej
Dyrektor Departamentu
Inwestycji i Nadzoru
Miroslaw Ryszczuk

Otrzymują:

1. Wiesław Nowicki - pełnomocnik Zofii Pawłowicz-Szewczuk
2. Piotr Szczepanik - pełnomocnik Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, Transprojekt-Warszawa Sp. z o.o., ul. Koniczynowa 11, 03-612 Warszawa
3. Marszałek Województwa Mazowieckiego, ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa
4. Gmina Radzymin, Pl. T. Kościuszki 2, 05-250 Radzymin
5. Gmina Miasto Kobylka, ul. Wołomińska 1, 05-230 Kobylka
6. Powiat Wołomiński, ul. Prądyńskiego 3, 05-200 Wołomin
7. Okręg Mazowiecki Polskiego Związku Wędkarskiego, ul. Twarda 42, 00-831 Warszawa
8. Wojewódzki Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych, ul. Ksawerów 8, 02-656 Warszawa
9. Łukasz Sosnowski
10. Barbara Sadzińska
11. Waldemar Wasilewski
12. Beata Rosińska
13. Karol Krawczyk
14. Tadeusz Śazicki
15. Mirosława Glinka
16. Anna Kowalczyk
17. Eryk Kowalczyk
18. Weronika Kowalczyk
19. Marcin Alka
20. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa

Do wiadomości:

1. GDDKiA Oddział w Warszawie, ul. Mińska 25, 03-808 Warszawa